

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H
N**Ø****R****R****E****I****S****S****U****M**

Julehilsen

Hvis vi alle, der er her på skolen, skulle sende en personlig julehilsen ud til alle gamle elever, vi kendte, ville postvæsenet få en utallig brevbunke med. Derfor vil vi samlet sende alle gamle elever og deres pårørende en julehilsen med ønsket om en velsignet julefest og et indholdsrigt nytår. Tak for 1978.

Alle på skolen

Nr. 12 . December 1978 . 70. årgang

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE
UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Fred på jord

Fred på jord!

*Ikke tavse nætters øde,
men en solrød morgenrøde,
liv, der lyser, græs, der gror –
hyrdedrengen med sin kølle,
vaskekonen ved sin snor,
korn til mel i byens mølle,
samles mildt i: Fred på jord!*

Fred på jord!

*Ikke tordenluftens stilhed,
men en venneskares mildhed,
muntre sind om hjemmets bord,
hverdagsmænd, der ved at skæmte,
høj og lav i blandet kor –
tunge byrder, der er glemte,
synger sangen: Fred på jord!*

Fred på jord!

*Ikke dorske hænder hvile,
men gymnasten, som tør smile
foran den udspændte snor –
Lette hjorte, når de springer
over engens blomsterflor –
svaneflugt og lærkevinger
bærer budet: Fred på jord!*

Fred på jord!

*Ikke kirkegårdens amen,
men Guds goder alle sammen
synger med i dette kor.
Selve livets dunkle gave,
klynket fra det lille nor,
hilser os fra Edens have
til vor glæde: Fred på jord!*

Nr. Nisum kirke

Fred på jord!

*Ikke frygt og tvivl og plage,
men et liv af lyse dage,
hvor Guds fred og lykke bor –
– rydde, pløje, så og bygge,
fødes af det dyre ord,
der gør tavse sjæle trygge
midt i faren: Fred på jord!*

Fred på jord!

*Ikke bare juleaften,
men et hegn af guddomskraften
frem i tiden som i fjor.
Ære være Gud i himlen,
stjernen lyser, barnet tror
trods al larm i folkevrimlen
englesangen: Fred på jord!*

Ludvig Meimild

Julen er et evigt ord

Måske nogle af elevbladets læsere på en københavner tur også har besøgt Grundtvigskirken, der ligger højt over byen på Bispebjerg i den nordvestlige del af hovedstaden. Når man kommer gående ad gaden op mod kirken, kan man ikke andet end imponeres.

I 1927 var det 49 m høje tårn rejst og blev så indviet som midlertidig kirke. Foruden alterparti, prædikestol og døbefont rummede det 400 siddepladser.

Straks fortsatte man byggeriet af kirkeskibet, og over hele landet blev der samlet penge ind til færdiggørelse af det monumentale bygningsværk.

Da jeg som barn og ung boede på Nørrebro, gik spadsereturen søndag eftermiddag af og til op ad Bispebjerg til Grundtvigskirken. Men især husker jeg en dag, hvor jeg var på besøg med min far hos kordegnen ved kirken. Jeg har vel været en 8-10 år, og pludselig blev vi spurgt, om vi havde lyst til at komme ind på byggepladsen. Snart kravlede vi ad trapper og stiger op på stilladserne under de 22 m høje hvælvinger. Der var langt ned, når man så mellem de løse brædder, og det skulle nok få en til at flytte fødderne med omtanke.

Endelig i 1940 var kirken færdig, og efter gudstjenesten med indvielsen af kirken samledes en indbudt kreds til en festlig sammenkomst.

Der blev holdt mange taler, som blev refereret i aviser og blade. Især to blev der lagt mærke til. Professor i litteraturhistorie Vilhelm Andersen sagde: »Undertiden kan jeg føle mig fristet til at misunde arkitekterne deres gerning; for når de engang er døde, så står deres bygningsværker efter dem og fortæller om deres skaberevne. Anderledes med digtere og andre, som arbejder i ordets tjeneste. Ord kan glemmes; de flagrer bort ligesom træets blade for vinden.«

Da rejste professor Kaare Klint sig. Efter faderens, P. V. Jensen Klints død havde han fuldført kirken efter dennes tegninger; og han svarede Vilhelm Andersen: »Jeg kender alligevel ord, som har stået længere end alt, hvad mennesker har bygget. Vi hørte dem ved gudstjenesten i dag: Herren velsigne dig og bevare dig! Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig! Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred.«

Jo, der er ord, som overlever alt. Vi kalder dem »evige ord«, fordi de er talt af Gud, som er fra evighed og til evighed, og fordi de vil bringe budskab til hver ny tid og hver ny slægt.

Et sådant evigt ord er også julen. »Se, jeg forkynder jer . . .« sagde engelen julenat til hyrderne på markerne ved Bethlehem. Det glædelige budskab om Frelseren kom fra den evige Gud, og det bevarer sin sandhed i al evighed. Derfor synger vi så gerne: »Os er en evig Frelser fød!«

Og i Johs. ev. kap. 1, hvor apostlen Johannes bringer sit juleevangelium, hedder det: »Og *ordet* blev kød og tog bolig iblandt os . . .« dvs. Gud blev menneske på jorden. Gud lod høre fra sig. Han talte et evigt ord til os gennem Jesus Kristus. Og det evige ord blev ikke talt på englesprog eller i tungetale, for så havde vi jo ikke forstået det og ikke haft nogen glæde af det. Nej, da Gud talte til os, talte han menneskesprog, idet han blev som en af os. Derfor synger vi: »Frelseren selv var barn som vi.« Gud er ikke mere fjern og uforståelig og uvirkelig. Julenat fik vi en broder, og nu kan vi som Guds børn kende vor Fader i Himlen; for den, der har set Jesus, har set Faderen. Jesus er Gud, som han ser ud, når han færdes blandt mennesker.

Så gælder det da om, at vi i julen ser hen til Jesus og med stille sind lytter til Guds evige ord.

En velsignet jul og et fredfyldt nytår ønskes alle tidligere og nuværende elever og medarbejdere!

Ingv. O. Godtkjær

Julen 1978

I disse frigørelsens tider, hvor det er moderne at krænge sig selv ud og offentliggøre diverse frontrapporter fra de private slagmarker må jeg erkende, at jeg som barn var meget forkælet. Når den søde juletid nærmede sig, fik jeg mavekneb. Endelig begyndte pakkerne at hobe sig op. Og sandelig, om ikke størstedelen af dem var til den mindste – til mig. Nedtællingen begyndte. Ti dage, fem dage, tre dage, to dage – endelig! Juleaften! De voksne var irriterende. De ville spise i ro og mag. De ville synge. De ville slet ikke skynde sig. Men endelig!

I 1950 fik jeg en lærestreg, som jeg ofte tænker på, især omkring jul. Jeg fik 48 pakker. Ny rekord. Jeg åbnede 47. Jeg glemte altså en gave. Dagen efter, juledag tidlig om morgenen, fandt jeg den tilfældigvis i bunken af kasseret papir. En rund pakke. I blåt papir. Med en rød sløjfe. Jeg vidste, hvad den indeholdt. Min livret. En appelsin. Kun en appelsin. Javel! En lille gave. Måske! Men noget var galt. Jeg husker tydeligt, at jeg slet ikke var tilfreds med mig selv. Noget fik samvittigheden til at gøre ondt. Jeg havde

forrhådt en kærlighed. Jeg anede det ubarmhertigt.

Dengang vidste jeg ikke, at jeg skulle lære noget om de små gavers betydning – i overført betydning: noget om forholdet til livets gave, noget om at overse eller at glemme det eneste, der giver livet dybde.

Gaven var fra Gamle-Hanne.

En fattig kone, der boede i et lille hus. Meget gammel. Dårligt gående. Dårligt seende. Næsten uden familie. Altså også meget alene. Hendes onkel var Niels Kjeldsen, helten fra 1864 eller den unge mand, der faldt i et slag mod preusserne lidt udenfor Vejle, et lille slag ganske vist, 5 deltog, 4 preussere og Niels Kjeldsen. Mange var døde omkring Gamle-Hanne. Og selv havde hun i 1950 ikke længe igen. Hun var dødsmerket.

Nu gav hun en lille dreng en gave – ene og alene for at glæde ham. En appelsin, som hun vidste, at han elskede. Og hvorfor? Hun holdt af den lille storskruder. I hvert fald: Der var kærlighed i den appelsin. Og jeg sad julemorgen 1950 – og vidste det. Og vidste også, at gaven var blevet skubbet til side og glemt i dyngen af ekstraordinære gaver, cowboyhatten, futtoget, de nye sko osv. Jeg kæmpede hele formiddagen.

Juledag kl. 12,00 tog jeg min cowboyhat på, vandpistol i bæltet og gik om til Gamle-Hanne. Midt ind i stuen. Glædelig jul – og tak for appelsinen. Jeg ser den dag i dag hendes øjne, de dødsmerkede øjne – og lyset, der skinnede. I mørke øjeblikke tænker jeg tit: Om så hele mit liv end er tomt, så har jeg dog lyset i Gamle-Hannes øjne og hendes skælvende hænder, da hun hentede småkagerne frem i julen 1950.

Da jeg gik hjem, opdagede jeg noget andet. Jeg havde gjort noget, som jeg slet ikke havde lyst til at prale af. Noget godt. Noget med at modtage kærlighedens gave. Og jeg anede vel også, hvorfor gode gerninger ofte er skjulte gerninger.

Min næste lærestreg fik jeg i slutningen af januar 1951, da jeg opdagede, at appelsinen

var blevet grønlig, blålig, hvidlig, skimlet. Jeg forbandt så meget med den appelsin, at jeg ikke nænnede at spise den. Og nu skulle den smides væk. Og igen anede jeg noget frygteligt om måden at behandle livets gave på. Noget om forræderiet mod kærligheden. Og Gamle-Hanne kunne jeg ingenting sige til, for hun lå i jorden omme på kirkegården. For sent. Jeg besøgte gravstedet. Jeg husker, at det var meget koldt. En lille Judas med sølvpenge, som han helst ville slynge langt væk, men som ingen ville modtage. For sent. Eller som en lille Peter, der opdager sig selv, da hanen har galet for tredje gang. For sent.

Julen er nu engang festen omkring en gave. Omkring livets udgangspunkt, om man vil. Festen er – som livet selv – ligegyldig, hvis man glemmer det. Er kun flotte dekorationer. Ejer intet indhold, ingen betydning, ingen sammenhæng, ingen dybde. Bliver festivitas omkring jagten på det tomme gøgl, som det siges i Jonas' bog. Julens forkyndelse er, at et barn er født. Ikke et almindeligt barn, ganske vist. Jesusbarnet. Og dog, han blev født i en stald, i det almindelige, ikke i det ekstraordinære. Altså: et barn er født. Ikke andet. Noget almindeligt. Noget dagligdags. Men det er fødslen, der forkyndes. Det er begyndelsen. Det er skabelsen. Kort sagt: Nu begynder livet! Eller mere bramfrit: Værsågod – her er livet! Det er indholdet, sagt til ethvert menneske, givet til ethvert menneske, til alle os almindelige. Det store er sket. Livet finder sted. Det kan lade sig gøre. Glød jer da.

Og hvad er livet trods alt sammensat af, små, oversete, ubemærkede, glemte, almindelige – kærlighedens gaver. Undskyld, at jeg måske bliver lovlig ond nu, men Jesusdyrkelsen antager undertiden former, der nærmest virker som ceremonier omkring selvforherligelsen. Man peger på ham og siger: Se, hvad han kan! – og man begynder på opremsninger af undergerninger, døve, der hører, lamme, der går, døde, der genopstår. Mirakler, javel! Yderst ekstraordinært, ingen tvivl om

det. Men man får indtryk af, at dyrkelsen af disse undergerninger i virkeligheden dækker over veltilfredse grynt: Se mig, jeg tror på den rigtige – kom an! I virkeligheden er det Jesu magt, man dyrker. Og denne magt ren-der man så rundt og beviser ved at remse undergerninger op. Beviser, der i øvrigt er ganske ligegyldige, for livet fuldbyrdes ikke i magtens sejre, kun i kærlighedens. Var det ikke netop det, Jesus viste, da han blev hængende på korset og ikke sprang ned for at bevise magten?

I hvert fald glemmer man ofte, stillet overfor alle disse ekstraordinære fænomener, alle de små og almindelige gaver, som Jesus uafbrudt henviste mennesket til, især når det bønfuldt ham om ekstraordinære forklaringer. De ligger ofte – som Gamle-Hannes appelsin glemt i dyngerne af kasseret papir fra de store gaver.

I virkeligheden er disse små gaver kærlighedens undergerninger. At vi overhovedet kan trække vejret, at vi overhovedet kan gå, kan høre, kan se, kan smile, kan spise, kan sige tak, kan elske – at livet overhovedet kan finde sted. Prøv at tænke på alle de millioner af millioner af detaljer, der nødvendigvis må samarbejde for at livet overhovedet kan fødes, selv i en stald. Og sandelig, om de ikke gør det. Det er umuligt. Det er utroligt. Et barn fødes. Tvivler man så på Guds eksistens?

Det er jul.

Og langt ude venter korset, for vi kan ikke bruge gaver, der ikke ekstraordinært fra morgen til aften viser sin suveræne magt. Den lille gave i blåt papir og med en rød sløjfe. Nej. Guds søn på et æsel. Nej. Jeg tænker tit: Tænk, om han var kommet med cowboyhat og vandpistol! Nej, du godeste, havde vi sagt. Gud er jo kun alvorlig, saglig og udtaler sig kun eentydigt, så sådan noget pjattet og fjantet noget giver han sig ikke af med. Nej da! Sådan noget som kærlighedens små gaver. Som: Glædelig jul!

Arne R.

Hygge

Elevgangen

Kagen skæres ud

To søstre

Maran atha Herren kommer

1. Kor. 16,22.

Det er adventstid, og advents store budskab er dette: Herren kommer! Vi ved, at engang vil han komme til dom, når jorden forgår, når elementerne kommer i brand, når de døde opstår af gravene, og havet afgiver rovet, bølgerne tog. Og vi venter Herren til dom og beder vel ikke mindst nu i adventstiden og efter allehelgenssøndag Herren gøre det så, at vi må være som de fem kloge jomfruer, der havde olie på deres lamper og i deres kar, og at vi ikke skal være som de fem andre, der blev lukket ude ved egen skyld. Maran Atha. Herren kommer.

Ja, i sandhed, Herren kommer og der er tegn i tiden, som nok kan være med at sige til os: Opløft eders hoveder, Herren er nær!

Men når vi nu inde under jul tænker på udråbet: Herren kommer, ja, da bliver tanken så let vendt mod dette: Herren kom engang for århundreder siden og lod sig føde i bethlehemsstalden, og snart vil han komme

til os gennem sit julebudskab, og vi har også lov til at lade tankerne gå derhen. Herren kommer for at tænde julelys i barneøjne og voksne menneskers sjæle. Herren kommer for at frelse os fra synd og død og dom. Han dømmer synden og fordømmer den, men synderen vil han frelse. Herren er nær til at frelse. Nøjes ikke med at lukke hjertet op for de mere eller mindre uskyldige juleglæder og juleforøjelser, men luk hjertet op for frelsen selv.

Bed ham tilgive dig dine synder, bed ham rense dit hjerte for syndig lyst. Måske har du synden kær, og måske har du gentagne gange valgt at synde, fordi du mente derved at få et gode. Men har gnieren vel sand glæde af sammenpugede værdipapirer? Har den utugtige sand glæde af at følge sine lyster? Har drankeren sand glæde af at søge tilfredsstillet sit begær? – Nej! Synd er rust på sjælen, og den tærer som rusten, langsomt, men forfærdende sikkert.

Herren kommer, stå op og gå ham i møde. Bed ham være dig nær, når juletræet tændes, og salmerne synges, når gaverne uddeles, og planer for fridagene lægges. Når du indbyder

Fest i missionshuset, men hvornår? Forstander Kaag sidder forrest til højre.

til selskab, og når du går til selskab. Søg Herren i juleevangeliet og i Herrens hus, måske du også endnu engang skulle søge ham ved nadverbordet, inden det gamle år rinder ud.

Herren kommer, og han under os den allerbedste jul, og han kan give glæde også i sorg og savn og svære dage, ja, han alene kan det. Lad os allesammen bede: »Kom Jesus, vær vor hyttegæst, hold selv i os din julefest«. – Da får I og vi en god og velsignet julefest i Jesu navn, og det ønsker vi alle bladets læsere og alle vore venner. – Samtidig siger vi tak for alt godt i det år, der snart er svundet.

Olaf, Birgit, Folmer, Arne, Ingrid og Niels Gunnar, Dagmar og Laurits Kaag

☆

Familien Kaag har overdraget skolen samt lige årgange af elevbladet, der stod på forstander Kaags boghylder. Ovenstående er hentet fra årgang 1938 og er hermed en julehilsen til gamle elever.

Bed om en god jul!

Som skoledreng undrede jeg mig over, at vor førstelærer ikke sagde glædelig jul, men god jul.

En god jul behøver naturligvis ikke i første omgang at være en glad jul, men den vil dog føre til glæde. En god jul er den, der er glædelig i Guds øjne. Lad os huske, hvad vi sang som børn: »Og glædelig er hver en dag, som leves til Guds velbehag, om end vi måtte græde.«

Så gælder det da om, at vi lever, så vi behager Gud, og i Hebræerbrevet 11,6 står der om Gud: »men uden tro er det umuligt at have hans velbehag«. Lad os da hver især bede om et troende hjerte. »Thi enhver, som beder, han får.« Mat. 7,8.

Får vi troen, så fødes takken, og så er der ikke langt til glæden. Vi kan bede om en god og glædelig jul ved at bede om tro. God jul ønsker vi alle bladets læsere nær og fjern.

A. Kristensen og familie

Fra Elevforeningen

529 rykkerbrev udsendte vi omkring 1. november. Det har været årsag til, at mange fejl er blevet rettet. Fejlene skyldes f. eks., at mange har samme navn, og hvis der så har været adresseændringer, som vi ikke har modtaget, og der ikke er opgivet årstal på giroindbetalingen, kan vi nemt tage fejl og komme til at gøre nogen uret.

Den 27. november har 207 af de 529 medlemmer indsendt kontingent, ialt 7500 kr. Det er vi taknemlige for, men vil være endnu gladere, hvis de sidste ca. 2–300 vil betale inden den 31. december 1978, da regnskabsåret slutter.

Med ønsket om en glædelig og velsignet jul sendes de venligste hilsener til alle vore medlemmer.

Erling Agergaard
kartoteksbestyrer

Poul Jeppesen
kasserer

Tre gange tak

i anledning af 50 års jubilæum og 75 års fødselsdag.

Først så stor en tak til skolens bestyrelse og øvrige ledelse for den dejlige fest, vi fik på Østergårds Hotel i Herning sammen med så mange af vore venner og tidligere medarbejdere.

Dernæst en helt særlig tak til Anni, Julia, Irena og Jenny fra sommerholdet 1957 for den smukke udstoppede søpapegøje, der kom »flyvende« hertil fra Færøerne.

Endelig en mangfoldig tak til alle de mange, der på en eller anden måde glædede os med gaver, blomster, breve og hilsener.

I aner næppe, hvor meget I har glædet os. Tak, tak! Gud velsigne jer alle, Gud velsigne vor skole.

Familien A. Kristensen

Glade drenge

Klasseidyl

Pigeflok

Jul og nytår 1977-78 i Tanzania

Jeg ser, at forstander Mogensen efterlyser stof til elevbladet, så derfor tænkte jeg, at jeg til decembernummeret kunne prøve at fortælle lidt om min juleferie i Tanzania. I 1977 havde jeg fået lov at gemme min sommerferie til december, og i januar 1978 havde jeg fået bevilget orlov uden løn fra mit arbejde, så på den måde fik jeg 2 måneder til en spændende og udbytterig rejse.

Målet var at besøge min søster, der er udsendt af DMS til et arbejde som sognemedhjælper langt ude i det nordvestligste Tanzania. Jeg var så heldig at kunne følges med 2 missionærer, der havde været hjemme på orlov, Anna Borg og Bjørg Lundager, så DMS havde været så venlig også at ordne mine billetter. – Vi fløj fra Danmark lørdag den 3. december i tåge og frostvejr og ankom næste morgen til Dar es Salaam i sol og sommer; det tør siges, at det var en noget brat overgang. Dagen efter fløj vi videre til Bukoba ved Victoriasøens vestbred. Her blev vi på flyvepladsen budt hjertelig velkommen af bl. a. biskop Kibira, som indbød os til velkomstkaffe den følgende formiddag. De første dage boede jeg hos missionær Anna Maria Wemmelund i Bukoba, og sammen med hende var jeg en tidlig morgen til gudstjeneste med altergang og efterfølgende morgenkaffe i bispeboligen. Det var en gudstjeneste på engelsk for staben på kirkekontoret og for de europæiske missionærer. Den morgen blev prædikenen holdt af generalsekretæren for Det lutherske verdensforbund fra Geneve. Biskop Kibira er præsident herfor. Anna Marie og jeg var også hos bispefamilien og spise en aften; når man ved, hvor optaget en mand, biskop Kibira er, synes jeg, det var al ære værd, at han virkelig ville bruge en aften på os to danske piger. –

Lørdag den 10. december kom min søster kørende i sin landrover fra det fjerne Bu-

shangaro, 140 km vestpå, men en køretur på ca. 5 timer. Vejene dernede er jo ikke som i Danmark. Om søndagen skulle der være ordination i domkirken af 2 unge afrikanske teologer. Den ene af disse, som hedder Jesse Mahilane, havde det foregående år været ude i praktik hos sognepræsten i Bushangaro. Gudrun havde Jesses forældre med derude fra. Jesse er vokset op i et ikke-kristent hjem, er dog alligevel døbt som barn. Han havde ikke på nogen måde fået støtte hjemmefra til sin præsteuddannelse, men ved gode menneskers og ved Guds hjælp – som han sagde – var han nået så vidt, han havde allerede som stor skoledreng taget beslutning om at ville være præst. Mandag den 12. december blev der hjemme i vores kirke i Bushangaro holdt festgudstjeneste i anledning af Jesses ordination, og bagefter en vældig udendørs fest for ham. Det var en stor oplevelse at være med til. Jesses forældre blev forøvrigt døbt 1. juledag. Jesse blev fra januar 1978 sognepræst i Kaisho, ca. 115 km længere nordpå, et distrikt med 6 menigheder. Gudrun og jeg besøgte ham der nogle dage i januar. Han måtte gå rundt til sine menigheder, havde ikke råd til at købe sig en cykel. Efter at jeg kom hjem, har jeg fortalt om ham flere steder, og jeg har haft den store glæde at kunne sende ham penge til en cykel, foræret af gode venner her, og senere har jeg fået taknemlige breve fra Jesse, hvor stor en hjælp, det er med den cykel. – Bushangaro sogn, hvor Gudrun arbejder, er et distrikt af 9 menigheder, som betjenes af een præst, og i hver menighed er der en evangelist. De fleste af kirkerne er små lerklinede huse med hø på gulvet og bølgeblitrag. Vi var rundt at besøge alle menighederne og var desuden gæster i mange hjem. Vi gik tit rundt i flere timer i bananlundene sammen med den lokale evangelist og blev alle steder modtaget meget hjerteligt.

Folk derude bor så primitivt, så man knap kan forestille sig det, før man ser det. Det er små lerklinede huse eller hytter med græstag eller tag af bananbark, og folk bor ofte sammen med deres husdyr. Ildstedet er inde bag i hytten, og i et hjørne har de måtter eller skind til at sove på og tage over sig. Deres væsentligste føde er bananer og bønner, som for resten smager udmærket, når man sidder og spiser med fingrene. Men trods små kår virker disse mennesker glade og tilfredse. Der er en hel del kristne i området, men også mange muhammedanere, og stadigvæk mange, som tror på ånder, hvilket viser sig ved, at de har åndehytter ude i deres shambaer. – Gudruns naboer tog vældig godt imod mig og kom næsten hver dag for at forære os forskelligt spiseligt, hvad de nu havde, og for at høre efter, hvordan jeg befandt mig. – Ja, i det dejlige sommervejr var det lidt svært at gøre sig klart, at det var ved juletid. Men dog vil jeg næsten sige, at julen følte mere ægte derude. Det var dejligt at være fri for al den julehalløj, som det er ved at gå op i herhjemme. Vi var til juleaftensgudstjeneste i en af kirkerne i distriktet, hvor folk sad i høet med deres lygter. Selv om jeg jo ikke forstod et ord, følte man på en vidunderlig måde, at man var med i det verdensomspændende kristne fællesskab. På vejen hjem juleaften strejkede vores bil, men Jesse fandt efterhånden ud af at reparere skaden med en strimmel bananbark, og vi kom godt hjem, da kl. var 23. Vejret var det dejligst tænkelige, fuldmåne og lunt og stille.

Nytårsaften fejrede vi i Bukoba sammen med nogle danske missionærer. Vi var til midnatsgudstjeneste i domkirken, kl. 12 blev lyset slukket, og klokkerne ringede nytår 1978 ind.

Torsdag den 19. januar måtte jeg sige farvel til det skønne Bushangaro og fløj dagen efter fra Bukoba til Dar es Salaam og videre derfra 23. januar tidligt om morgenen over Cairo, Wien og Amsterdam og ankom til København om aftenen kl. 21,30.

Jeg var blevet mange gode og skønne oplevelser rigere, og jeg kunne meget vel engang ad åre tænke mig at gense de mange gode venner, jeg fik dernede.

Så jeg vil slutte med at sige, at rejsen var rigeligt pengene værd (godt 8.000 kr. for billetten plus den løn, jeg ikke fik i januar).

Med hjertelig hilsen og ønsket om en god jul og et velsignet nytår.

*Bodil Vest, Holmparken 6, Herning
(elev på efterskolen 1947)*

Forventningernes tid-

Atter har vi nået den tid, hvor vi stiller ret så kraftige forventninger til dagene, som ligger forude. Et nyt kalenderår får os til mere eller mindre at gøre status over det gamle og måske stille forventninger til det nye.

For os her på den gamle skole drejer disse tanker sig meget om skolelovsforvirring og den sædvanlige travlhed. Efteråret 1978 vil for os nok stå som den periode, hvor den sidste nye skolelov virkede mest forstyrrende på vor dagligdag.

Vi bør have store forventninger til skoleårets sidste halvdel. Der skal vi nemlig søge at værne om efterskolens specielle indhold. En tilstundende julehøjtid tillader vi også at stille forventninger til.

Trods ovennævnte håber vi atter at måtte få lov til at opleve den forventningens glæde, der ikke blot »hænger« ved julen, men som kan opleves ny og anderledes skøn år efter år. Vi beder til, at julebudskabet atter må stå stærkt for os. Må glæden spire i os alle fra adventstidens begyndelse, da tror vi også, at der er mulighed for, at det kan blive jul for os på og omkring skolen. Hermed ønsket om en rigtig velsignet jul.

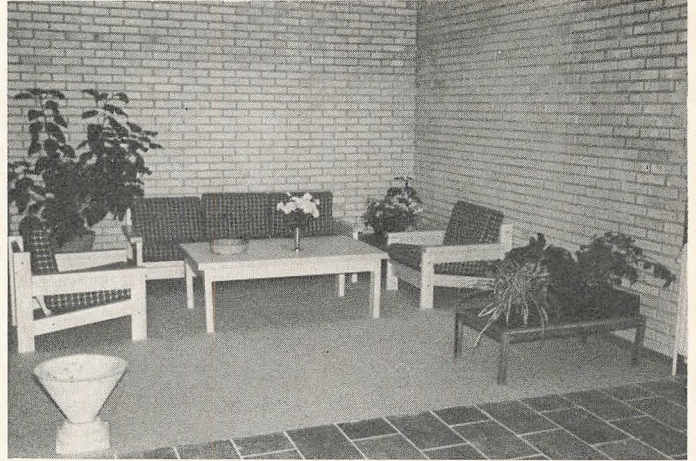
Birtha og Benno Møller Hansen

De ved noget

Hygge-krog

Vinterhaven

Men det skete - og det sker

Men det skete – sådan begynder den skønneste fortælling i vort Nye Testamente: Juleevangeliet. Og fortælleren hedder Lukas.

Utallige bibelforskere har prøvet og prøver stadig på at finde ud af det helt nøjagtige tidspunkt og sted for begivenhederne omkring Jesu fødsel.

Men om det lykkes, har ingen afgørende betydning. Fortællingen, som den er fortalt, vil altid være lige betagende og lige værdifuld for os.

Det hele står tydeligt for os:

En mark uden for Betlehem. Det er nat. Det er mørkt og køligt. En flok hyrder om et bål, der lyser op og varmer. Og i klynger udenom ligger de sovende får.

Dagens vandren rundt er endt, dyrene er faldet til ro, og hyrderne ligeså. Nu skal der blot holdes vagt.

Inden hyrderne deler nattevagten mellem sig, sidder de og snakker om løst og fast. Jævne mennesker er de. Med jævne menneskers jævne ord om politik, religion, arbejde, familieliv osv.

Og så er det, vi med rette spørger: Hvorfor blev disse få ukendte hyrder derude på marken de første, der fik julens gode budskab at høre? Hvorfor var det dem, der i det lyssende skær i nattens mørke hørte englesangen, og som fandt ind i herbergets stald, hvor de som de første så barnet og dets unge mor? Her som så ofte må vi undres over, hvordan Gud bruger mennesker i sin plan. For mærkeligt er det også, at mere end dette hører vi ikke senere om hyrderne. Hvad denne oplevelse kom til at betyde for dem vides ikke.

Fulgte de mon, hvad der videre skete med drengen, da han voksede til? Var de med i de store skarer, der gang på gang flokkedes om ham, da han gik omkring og talte og gjorde vel? For det kan da ikke tænkes, at de var blandt dem, der i Jerusalem blev hidset op til at råbe: »Korsfæst, korsfæst«?

Vi ved intet om dem.

Men vi jævne almindelige lægfolk af idag har grund til at lade vore tanker gå tilbage til disse hyrder.

Også vi er optaget af samfundets og vor egen hverdags mange problemer – og vel endnu mere end hyrderne, og mange søger på samme måde nu ved juletid til kirke, ind i lysglansen, for også at finde ind til barnet og få del i den store glæde, der jo er for hele folket.

Vi møder dér de samme ord, som lød dengang: »Eder er idag en frelser født«, og englesangen toner om os i menighedens julesang: »Æren er Guds i det høje«.

Det er ikke afgørende for os at vide, hvordan det gik hyrderne siden hen, og det er uvæsentligt for offentligheden og for historiens gang, hvad du og jeg får med hjem fra kirke i julen.

Men det skete, at Guds plan blev fulgt af nogle hyrder, og *det sker*, at Guds plan bliver fulgt af nogle mennesker idag.

Derfor må jul ikke blive fortid for os, men nutid og fremtid.

Tager vi vort Nye Testamente frem, og fortsætter vi med at søge til kirken, har vi langt bedre muligheder end hyrderne for at følge barnet. Følge ham som Menneskesønnen, som Frelseren sendt af Gud, han, der efter sin korsdød for vores skyld sprængte syndens og dødens bånd og stod sejrende op af graven påskemorgen.

Og selv om han er vendt tilbage til sit udgangspunkt til Faderen i Gudsriget, er han blevet her på jorden i sit ord og i sin ånd.

Denne åndelige kraft, Helligånden, kan stadig kalde og samle og hjælpe os med at fatte det afgørende:

at »således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at enhver, der tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv«.

Alt dette tog sin begyndelse hin første jul med hyrderne som vidner. Julen er således forudsætningen for påsken og pinsen, ja, for alt, hvad vor kristne tro bygger på og hviler på.

Men det skete —.

Ja.

Og det sker stadig.

Med det i vore tanker, kan vi ønske hinanden en glædelig og velsignet jul.

Karl Emil Sørensen

Propagandaudvalg

Udvalgets nedsættelse blev nævnt og beskrevet i referatet fra repræsentantskabsmødet i sidste blad, og det er målet som Mogensen skriver i referatet: »At finde nye veje for annoncering og oplysende stof om skolen.«

Målet, håber vi, vil blive, at der kommer lidt større tilgang til højskoleafdelingen. Udvalget består af 3 repræsentanter (Frede Sørensen, Aarhus, Kirsten Kjærgaard, Aarhus, Ellen Bruun, Aalborg), 1 lærer (Sv. Aage Møller Kristensen) og 1 bestyrelsesmedlem (Elisabeth Hejbøl).

Udvalget er ikke beslutningsdygtigt, men lader forslagene gå til skolens ledelse, der i dette tilfælde gælder forstander, bestyrelse og lærerråd.

Vort første møde blev afholdt den 17.11., og vi fandt frem til nogle forslag, som ledelsen derefter kan tage op til kritisk vurdering. Vi gør kun et meget lille stykke af arbejdet ved at komme med forslagene. Skolens forstander og lærerstab står her, som i alle andre tilfælde, med arbejdet (med) at føre forslagene ud i praksis.

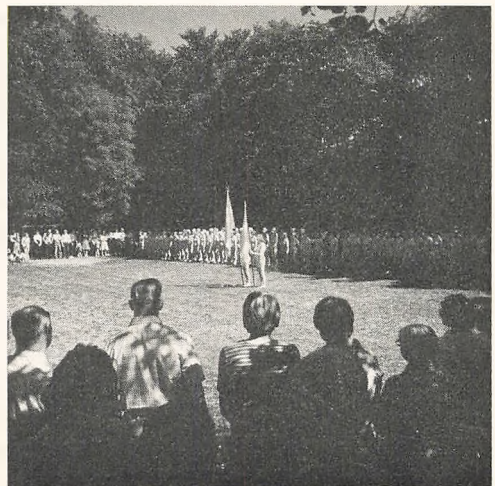
Idet udvalget er så ungt endnu, er det jo friske og gode ideer, vi kommer frem med (synes vi da selv), men der er i høj grad behov for andre og bedre ideer, for at målet skal kunne nås tilfredsstillende. Derfor appellerer vi til bladets læsere, om at komme frem med de tanker I har angående propaganda for højskolen, som vi alle ønsker en lang og god fremtid.

Ideerne kan altid sendes til højskolen, hvor de vil komme Møller Kristensen i hænde, eller til Ellen Bruun, Prinsensgade 42°, 9000 Aalborg.

P.S.

Vi er villige til, at referere vore møder til elevbladet, hvis der er interesse for det. Interessen kan f. eks. måles ved, at du sætter et lille stykke i elevbladet om din mening. På denne måde vil man samtidig imødegå Mogensen i den appel, han så ofte stiller, om at få stof fra os til vores elevblad.

På udvalgets vegne
Ellen Bruun

Gymnastik på plænen

Året, der gik - og det, der kommer

En ganske almindelig og velkendt overskrift ved jule- og nytårstide. Ved nærmere overvejelse fortæller den, at vi, der spekulerer over emnet, er placeret i nutiden eller imellem de to tidsafsnit. Ser tilbage på det ene og frem mod det andet, der er en ukendt fremtid, men vi tænker på den, håber og tror.

Året, der gik.

De, der har læst elevbladet gennem hele året, har igennem »småglimt« fulgt lidt af det liv, som rører sig her. Selvfølgelig er de kun orienterende og ikke uddybende – det ville kræve al for megen plads. Her vil jeg uddybe nogle emner lidt mere.

Skoleåret 1977–78 var et farvel til en gammel skolelov og et goddag til en ny. For mig følte det første som at sige farvel til noget kendt og velkendt, til noget man efterhånden forstod lidt af meningen med, bl. a. fordi, der var faste regler, der gav lidt mening – eller også var det, fordi jeg havde lært forretningsgangen i loven. Den nye, som vi sagde goddag til, var ubekendt – eller havde så mange ubekendte, uvisse spørgsmål hængende i luften. Bestemmelser og bekendtgørelser lod vente på sig. Spørgsmål til Ministeriet gav ikke noget svar. Vi skulle blot vente. Kort – der opstod nogle spørgsmål omkring det nye skoleår, som jeg ikke kunne besvare. En sådan situation kan let udvikle sig til et »sammenkog« af meninger og antagelser, der minder lidt om de moderne sammenkøgte retter, man præsenteres for af og til. De kan spises. Smager måske godt, men man ved faktisk ikke, hvad det var, man fik. Meget kort sagt. Jeg var lettet den dag, da de sidste skemaer var indsendt til ministeriet, og at de ikke kom tilbage.

Allerede nu står vi overfor noget uvist. Hvad står 10. klasse 1978–79 for? Vi har her sidst i november fået at vide, at vi får

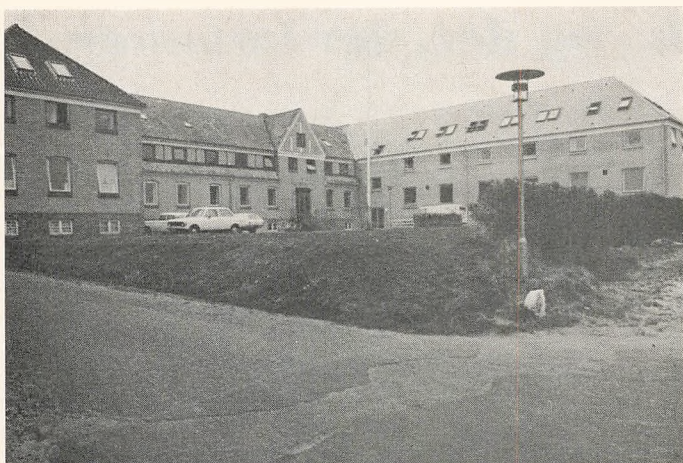
mere at vide herom i februar 1979. Det kan man så glæde sig til – eller frygte.

En ting er sikkert. Havde vi ikke haft en arbejdsoms lærerstab, der prøver at få det bedste ud af et skoleår, en forstandig forældrekreds og en flink elevflokk, så havde mine hår været endnu mere grå end de er i forvejen. En sådan »blanding« på en skole skal nok finde vej gennem en tid, der giver en ny skolelov, der vil gøre os alle lige kloge eller lige vidende. (Man undrer sig over, at ordet »lige store« ikke er kommet med). Vi arbejder på at finde vore egne ben, at arbejde ud fra vor skoles fundats og med de gode muligheder, som loven om Frie skoler giver os. Man må kun ønske, at 1979 må føre os videre ad den vej.

Ovenstående kunne måske lyde som om alt i den nye lov er forkert osv., men det har jeg aldrig sagt. Derimod har jeg sagt, at vi skifter for tit til nye love for undervisningen. Vi når ikke at se resultatet af en lov, førend den næste minister skal have sin underskrift under en ny lov.

En kollega i folkeskolen sagde i sin udtalelse, da han gik »i god tid«: Jeg vil ikke være med i det cirkus mere. Hermed mente han ikke noget negativt eller nedsættende om cirkus, men at skolen er blevet et sted, hvor man ustandselig skifter om til nye numre (love). Så meget – om så lidt.

1978 blev også et byggeår her på skolen. Lokale folk har kommenteret nybygningen. I foråret: »Hvad er det da I laver, nu ødelægger I den skønne gamle skole fuldstændig«. Nu i efteråret lyder det: »Det blev kønere, end vi troede. Den nye bygning ligner jo de gamle«. Dette alene er en anerkendelse, jeg sætter pris på, for en egn der følger med i, hvad der sker, er ikke et dårligt sted at bo. Men hvor har det været træls. Når folk spørger: »Hvad skal så det næste være?« er mit svar: »Nu er det nok«. Som I ved, skulle vi

Nybygningen

*Deres forældre
eller søskende har
gået på skolen*

Skolen fra haven

flytte ind i en elevetage til skoleårets begyndelse. Otte dage senere ind i den næste etage osv. Men i skrivende stund mangler der så meget, at håbet om at tage alle lokaler i brug er udskudt til jul, og så må vi endda se bort fra jord- og planeringsarbejde. Det har kostet tid med planlægning, tegning, sætte sig ind i disse. Stillingtagen til hvilke materialer, farver osv. Indkøb af inventar og dernæst foreløbig 31 byggemøder. Om ikke andet så har jeg da lært at »tælle dagene«. Dertil kommer, at vi også i eftersommeren har fået Højskolehallens tag gjort færdigt. Der er lagt jernspær op, nye lægter 4 gange 4. Isolering og nye aluminiumsplader. Resultatet. En ny hal – set udvendigt fra og ikke at foragte – en tæt hal, men den har sine ar fra fortiden.

1978 bragte også en standsning i højskoleklassens elevhold. Kan man overleve dette? Ja. Vi har overlevet det en gang før, da vi for nogle år siden lagde skolens terminer om. Vi har også før overlevet med 10 højskoleelever, men det er *nu det gælder*. En ny lov kræver 18 årselever. Den skal følges. Kan vi det, kan vi overleve. Så enkelt er det – og dog så svært. Den 4. januar 1979 vil det vise sig. I denne skrivende stund har vi 17 indmeldte. Der er 5 uger tilbage. Får vi een indmeldelse pr. uge, er der topbelagt. Er det en uvirkelig tanke? Nej.

Skolens repræsentantskab vedtog med en enkelt stemme imod (foreslog efterskole alene) at fremme højskolens eksistens. Der blev nedsat et propagandaudvalg, der skulle finde nye veje for at fremme elevtilgangen. Men her løber vi imod en hindring. Nok gælder det om at få elever, men det må ikke være for enhver pris. Personligt kan jeg ikke som forstander stå med ansvaret uden at have noget at putte dette ansvar ned i. Der må og skal være retningsgivende regler på en højskole. Der må være regler for samværsformer mellem eleverne, for sengetid (ro på skolen), forbud mod spiritus – herunder øl, for undervisningspligt og for opførsel. Jeg ved godt, at jeg lægger stærk vægt på, at vi har

to skoleformer under samme tag, men lad det være sagt så stærkt som muligt – en højskole uden retningsgivende regler er en umulighed i mine øjne. Derfor løber da også mange velmente forespørgsler om højskoleophold her ud i sandet, når de ser skolens ordensregler, men jeg tror, det er bedst for alle parter, og det skåner os for mange og tidskrævende samtaler, der nok har sin værdi, men ikke kan løse problemet. Til gengæld får vi en lille klasse, der kan fungere. Jeg vælger altså det sidste – egoistiske – synspunkt, ved jeg, der tilføjes.

Lærerstabten havde en del udskiftninger i 1978. Grønbæks død krævede en efterfølger. Vestergaards overgang til Landbrugsskolen, Anne Birgittes og Bjarnes optagelse på seminarieret krævede også efterfølgere. Dertil den kendsgerning at fru Møllers ønske om at overgå til Folkeskolens lærerstab gik i opfyldelse, gjorde nye ansættelser nødvendige. Som sædvanlig kom der henvendelser om de ledige pladser. Andre kendte nogle, der kendte andre, og så havde vi alle pladser besat. De præsenteres kort andet steds i bladet.

Det korte igen. Det kører videre, måske ikke i de gamle spor, men dog ikke langt borte, og slet ikke på vildspor. Tak til enhver der hjalp os. Tak til dem, der kortere eller længere tid udførte en gerning her.

En skole består af flere personer end forældrekreder, elever og lærerstab. Hvis vi ikke havde en dygtig og arbejdsom medhjælperstab, kunne jeg være fristet til at sige, at så var vi ilde faren. Året, der gik, må indeholde en stor tak til de mennesker, der holder vor skole ren og pæn, laver god mad, skaber hyggelige rammer om os. Det gælder ude og inde – oppe og nede, hvad skulle vi gøre uden dem? Tak.

Alle ting, jeg har udeladt, skulle stå her. Der er mange.

Året, der kommer.

Et utal af muligheder ligger foran et nyt år. Ny indsats og ny stillingtagen venter på

os. Byggeriet skal gøres op i kroner og ører. Der skal tages lån hjem. Eleverne til kommende skoleår vil henvende sig. Der vil opstå problemer, der skal løses osv. Vi kan ikke se langt, *men vi kan tro langt* og sætte vor tillid til, at det nye år bliver givet os som en gave til at leve et rigt liv under Guds velsignelse.

Men inden det nye år kommer, ligger julen og venter på os. Det gamle budskab om »Fred på jorden« vil igen tone ud over jorden, over vort land, over vor skole, over vort hjem, hvis vi lukker op for budskabet i ord og gerning. Hvad trænger vi netop mere til imellem de to overskrifter end netop at forbinde dem med julefreden. Om vi måtte

evne at bringe dette budskab til vore elever, til vore omgivelser i december måned som forberedelse til julen, og til det nye år, sådan at vi, når kirkeklokkerne ringer julen ind, stille må nynne:

O, kom til os alle,
du højtidens drot,
om lokken er gylden,
om håret er gråt.
Udbred dine hænder,
mens lysene brænder,
og skænk os din fred,
thi evig, ja evig er glæden,
når du følger med.

Ellen og Ths. M.

LÆRERSTABEN

Bageste række fra v.: Arne Rasmussen, Benno Møller Hansen, Ejvind Juhl, Bruno Graversen, Erling Agergaard.

Midterste række fra v.: Poul Jeppesen, Sv. Å. Møller Kristensen, Hanne Møller Kristensen, Karen Jeppesen, Helle Esbo, Inger Thomsen, Arne Thomsen.

Forreste række fra v.: Anna J. Jensen, Edel Juhl, Thea Meldgaard, Birthe Møller Hansen, Ellen Mogensen, Ths. Mogensen.

Nye lærere i 1978

Sv. Aage Møller Kristensen. Født og opvokset i Sunds. Læreruddannet på Herning Seminarium, dimitteret 1968. Lærer i Ikast til 1974. Ansat som højskolelærer ved Hoptrup Højskole fra 1974 til 1978.

Han har altid været medlem af KFUM-idrætten, først i Sunds, siden i Ikast, og ydet en stor lederindsats i såvel Ikast som Herningkredsen. Uddannet som forbundsinstruktør. Gift med Hanne, der er kontoruddannet og desuden har taget enkelte HF fag og voksenpædagogisk kursus. Hun er ligeledes aktiv inden for KFUM-idrætten. Skal først og fremmest være på skolens kontor, men også deltage i undervisning og vagter. De har 3 drenge.

Bruno Graversen, født og opvokset i Asp. Efter nogle år ved landbruget kom han på seminariet i Nr. Nissum og demitteredes i 1963. Herefter lærer ved Flynder Central-skole til han i 1974 købte Flynder Østergård og blev landmand igen. Er indvalgt i kommunalbestyrelsen for anden periode. Er medlem af social- og kulturudvalget. Han er aktiv medlem af såvel spejder- som idrætsarbejdet indenfor KFUM og velkendt for sin medleven begge steder.

Han er gift med Lisbeth, der også er demitteret fra Nr. Nissum og ansat ved Bøvling skole. De har 3 drenge.

Thea Meldgaard er født i Oksenvad. Demitteret 1975 fra Nr. Nissum Seminarium. Lærer ved Ansager skole 1975-77 og årsvikar i Viborg i 1977. Hun har en fortid i KFUK-idrætten i Isenvad.

Inger Thomsen, født i Astrup ved Skjern. Demitteret fra Nr. Nissum Seminarium 1977. Aktiv leder indenfor KFUK. Hun benytter dette års ansættelse til bl. a. at vente på, at hendes ægtefælle Arne T skal blive færdig på seminariet. Han er iøvrigt timelærer her på skolen.

Ths. M.

Trøster mildelig mellem grave

Julen er hjerternes fest. Det vil bl. a. sige, at vi først og fremmest ønsker at fejre jul med dem, der står vort hjerte nærmest. »Hjem til jul« indebærer noget festligt og trygt. I dag bruges ordet nostalgi meget ofte. Det kan oversættes ved hjemvé, men det dækker nok bedst at sige, at ordet er udtryk for længsel efter en svunden tid. I den forstand bliver vi nok alle nostalgiske op mod jul, for vi bærer i os en længsel efter igen at opleve »julen derhjemme, derhjemme hos moder engang. Vi skal ikke kappe fortiden over, og vi skal have lov og tid til at dukke ned i mindernes dyb og få mod til at gå videre gennem den styrke, vi kan hente i minderne om et hjem, der bar os.

Så mærkeligt det end måtte lyde, er der også kraft og styrke at finde ved at pusle om og pynte vore kæres grave. I denne tid pyn-ter vi med grønt, lægger et lunende lag over den jord, som måske snart bindes af frosten. Mens der pyntes, vælder minderne frem, og savnet og vemoden kan nok overvælde en og anden. Da kan der hentes styrke og fornyet livsvilje gennem et ord, der løfter og bærer. Et sådant ord er i år for mig blevet noget stærkt og nærværende, nemlig, at julebudet = julens evangelium »trøster mildelig mellem grave«. (Salmebogen nr. 107, 1. vers). Verdens trøst kan snart gå ud, men trøsten, der er gemt i julens budskab om en evig frelser, kommer i sin mildhed og tænder lyset, så mørket ikke får bugt med os. Mange har ikke brug for denne trøst, for sorgen har ikke banket på. Men alle vil en dag stå og have brug for den. Da er det godt at vide, at Gud har elsket menneskene sådan, at den rette trøst findes, og intet vil kunne skille et bedende hjerte fra at blive trøstet med denne sande og lægende trøst, men vil opleve sandheden i ordene: »Som din dag er, skal din styrke være«.

Velsignet jul.

Poul Jeppesen

HØJSKOLEKURSUS

begynder 3. januar 1978.

Alle oplysninger om fagtilbud, pris og understøttelsesmuligheder sendes gerne.

Arbejdsløse kan beholde deres understøttelse under et højskoleophold.

EFTERSKOLEN 1981-82

Gamle elever gøres opmærksom på, at tilmeldelser til ovennævnte skoleår modtages **efter 1. januar 1979.**

VINTERKURSUS

Alle over **17,5** år er velkommen. Program sendes til alle interesserede. Henvendelse herom til skolen.

1. uge 27. januar-2. februar

2. uge 3. februar-9. februar

VINTERELEVFEJEST

Alle gamle elever - alle der er interesseret i vor skole indbydes til ovennævnte fest

lørdag den 24. februar 1979

☆ Højskolepost

Vore møder

15. januar: Timring, Ths. M.

31. januar: Stendis gl. skole, P. J.

Vinterelevstævne

Lørdag den 24. februar bydes alle interesserede velkomne. Program i januarbladet.

Bryllup

Lørdag den 25. november viedes i Bøvling kirke Birgitte Østerby til Jørgen Kirkeby. Bosat i Bækmarksbro.

Udgivet af Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening. - Redigeret af forstander Ths. Mogensen

CHRISTENSENS BOKTRYKKERI STRUER 30575

2100 KH 0
LERSØ PARK ALLE 101
STATENS PED. STUDIESAMLING
50 HR. J. KRISTENSEN